

Sygn. akt VI P 491/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 grudnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska - Kasa

po rozpoznaniu w dniu 09 grudnia 2022 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) w O.

o sprostowanie świadectwa pracy

I. nakazuje pozwanemu (...) w O. sprostować świadectwo pracy powoda A. C. z dnia 30 listopada 2020 roku w ten sposób, że w pkt 3 świadectwa pracy obok słów: „mechanik samochodowy” wpisać słowa: „prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych” w pkt 6.11 świadectwa pracy w miejsce słów: „prace mechanika samochodowego” wpisać słowa: „od 19 października 1999 roku do 30 listopada 2020 roku wykonywał prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych”;

II. zasądza od pozwanego (...) w O. na rzecz powoda A. C. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI P 491/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 grudnia 2020 roku (data nadania w UP) A. C. wniósł o sprostowanie świadectwa pracy wydanego przez (...) w O. w zakresie stanowiska pracy poprzez zamianę z mechanika samochodowego na mechanik samochodowy pracujący w kanale przy autobusach i samochodach ciężarowych.

(pozew – k. 1)

Powód sprecyzował, że wnosi o sprostowanie świadectwa pracy poprzez wskazanie: w pkt 3 świadectwa pracy obok: „mechanik samochodowy” – „prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych”, w pkt 6.11) w miejsce „prace mechanika samochodowego” – „od dnia 19.10.1999r. do 30.11.2020r. wykonywał pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych”.

(pismo – k. 228-228v)

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podała, że powód nie wystąpił do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy co zamknęło dla niego drogę do sprostowania go przed Sądem Pracy. Dodatkowo podał, że treść świadectwa pracy odpowiada wykonywaniu przez powoda pracy jako mechanika nie pracującego cały czas w kanałach remontowych.

(odpowiedź na pozew – k. 9-17)

Sąd ustalił, co następuje:

Powód został zatrudniony w pozwanym w dniu 19 października 1999 roku na stanowisku mechanika samochodowego na pełen etat.

(umowy o pracę – k. 21, 25, 26)

Przed doręczeniem powodowi świadectwa pracy pismem z dnia 3 grudnia 2020 roku powód zwrócił się do dyrektora pozwanego o wystawienie świadectwa pracy w którym będzie wyszczególnione stanowisko mechanika samochodowego oraz wykonywanie pracy w warunkach szczególnych (uciążliwych dla zdrowia).

(prośba – k. 92)

W dniu 30 listopada 2020 roku pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy w którym wskazał w pkt 3, że powód wykonywał pracę od 19 października 1999 roku do 30 listopada 2020 roku na stanowisku mechanika samochodowego, a w pkt 6.11) podał, że wykonywał pracę w warunkach szczególnym lub szczególnym charakterze – prace mechanika samochodowego.

Powód świadectwo pracy odebrał w dniu 7 grudnia 2020 roku.

(świadectwo pracy – k. 61; wydruk – k. 88-89)

Powód jako pracownik pozwanego zatrudniony na stanowiska mechanika samochodowego wykonywał prace związane z naprawą pojazdów samochodowych, a w szczególności autobusów i samochodów ciężarowych. Prace polegały w szczególności na naprawach układów jezdnych i napędowych (sprzęgła, skrzynie biegów, wały napędowe, tylne mosty), naprawa silników w pełnym zakresie, naprawa układów hamulcowych (wymiana szczęk hamulcowych, bębnow hamulcowych, cylindrów hamulcowych), naprawa zawieszenia (wymiana resorów, amortyzatorów, drążków reakcyjnych oraz elementów zawieszenia pneumatycznego), naprawa układów kierowniczych (wymiana drążków kierowniczych, końcówek tych drążków, zwrotnic, przekładni kierowniczych), naprawa sterowania pneumatycznego związana z wymianą przewodów, zaworów i złączy, naprawa układów chłodzenia oraz ogrzewania poprzez wymianę chłodnic, nagrzewnic, płynów chłodzących, pomp, termostatów oraz naprawa układów paliwowych, wymiana zbiorników paliwa, przewodów, wtryskiwaczy, pomp paliwa, wymiana oleju i płynów eksploatacyjnych np. w moście tylnym, silniku. Dokonywał również przeglądów samochodów i jego elementów eksploatacyjnych.

Okolo 90 procent czynności jakie powód wykonywał w związku z naprawą samochodów wiązała się z przebywaniem w kanale samochodowym. Nie istniała możliwość wykonywania pracy z poza kanału np. przy silniku, ponieważ z kanału trzeba było uzyskać dostęp przez demontaż określonych części. Czynności związane z pójściem po narzędzia były czynnościami ubocznymi wykonywanymi tylko jako niezbędne do dokonania napraw z kanału. Powód w trakcie pracy był narażony na kontakt z olejami i smarami. Swoją pracę wykonał w godzinach od 6:30 do 14:30, sporadycznie w godzinach nadliczbowych. Praca w kanale remontowym zajmowała mu 7,5 do 8 godzin dziennie. Czynności poza kanałem – na powierzchni hali wykonywał sporadycznie.

Zadaniem powoda było naprawianie pojazdów samochodowych – ciężarowych i autobusów. Powód każdego dnia miał przydzielane obowiązki związane z naprawą samochodów ciężarowych i autobusów.

(zeznania świadka L. G. – k. 143-147; zeznania świadka A. J. – k.149-150v; zeznania świadka G. K. – k. 158-166; zeznania świadka Z. N. – k. 193-195; zeznania świadka W. T. (1) – k. 199-200; zeznania powoda A. C. – k. 221v-222v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym aktach osobowych powoda. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków L. G., A. J., G. K., Z. N., W. T. (1) oraz powoda A. C.. Zeznania tych osób były spójne w całości.

Nie zachodziła konieczność uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie z urzędu oraz strony nie składały wniosków tym zakresie. Nie istniała również konieczność zasięgnięcia opinii biegłego albowiem wszelkie fakty odnośnie sposobu i zakresu wykonywania pracy przez powoda zostały ustalone na podstawie dowodów z zeznań świadków. Został ustalony czas przez jaki powód wykonywał pracę w kanałach remontowych oraz jak w rzeczywistości w sposób pełny powinno nazywać się jego stanowisko pracy. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego spowodowałoby przedłużenie postępowania, a ponadto fakty na jakie miałyby być dopuszczony zostały już udowodnione zgodnie z twierdzeniem powoda czyli odnośnie tego czy wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub charakterze pracując jako mechanik w kanałach remontowych.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 97 § 1 KP w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy, jeżeli nie zamierza nawiązać z nim kolejnego stosunku pracy w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniego stosunku pracy. Świadectwo pracy dotyczy okresu lub okresów zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy. Zgodnie zaś z §2 tego artykułu w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego.

Zgodnie z art. 97 § 2¹ KP pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Pełnomocnik strony pozwanej w tej sprawie podnosił, że powód nie wykorzystał trybu wniesienia sprostowania do pracodawcy i dopiero po odmowie sprostowania – w terminie 7 dni wniesienia pozwu do Sądu. W postanowieniu z dnia 8.06.2016 r., I PZ 4/16 (LEX nr 2061181), Sąd Najwyższy orzekł, że niewystąpienie pracownika do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy nie jest warunkiem otwarcia drogi sądowej do wystąpienia z powództwem o sprostowanie świadectwa pracy. Powód otrzymał od pracodawcy świadectwo pracy w dniu 7 grudnia 2020 roku. Zwrócił się telefonicznie do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy tj. wykonał telefon do Kadr pozwanego pracodawcy dwukrotnie wskazując, że prosi o sprostowanie świadectwa pracy poprzez uwzględnienie pracy związanej z naprawą pojazdów z kanału. Uzyskał odpowiedź odmowną, tak więc uznał, że pracodawca i tak oddali jego żądanie, skoro taką odpowiedź otrzymał z Kadr, więc wystąpił bezpośrednio do Sądu. Jak już podano wyżej niewymagane było nawet aby występował do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy, a mimo to zwrócenie się telefonicznie o takie sprostowanie można potraktować jako taki ustny wniosek. Reasumując powód zachował prawo do wystąpienia do Sądu z żądaniem sprostowania świadectwa pracy we wskazanym przez siebie zakresie.

Należy wobec tego przejść do merytorycznego rozpoznania żądania pozwu. Powód wnosił o sprostowanie świadectwa pracy Zgodnie z §2 ust.1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2016 roku w sprawie świadectwa pracy (t.j. - Dz. U. z 2018r., poz. 1289) w świadectwie pracy zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczeń społecznych, dotyczące okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie zaś z §2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43, ze zm.) okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w

świadczenie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Istota żądania sprowadzała się do wskazania w treści świadectwa pracy oraz świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nazw zajmowanych przez powoda stanowisk określonych jako takie, które odpowiadają tym w których praca jest uznana za wykonywanie pracy warunkach szczególnych.

Jak słusznie podaje się w orzecznictwie roszczenie pracownika przeciwko zakładowi pracy o ustalenie wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach - dla celów ubezpieczeniowych - podlega oddaleniu z braku interesu prawnego (uchwała SN z dnia 17 czerwca 1987 roku, sygn. akt III PZP 19/87). Skoro kwalifikacja określonej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach dla celów emerytalno-rentowych może być dokonywana wyłącznie w postępowaniu przed organem rentowym w sprawie o przyznanie świadczenia z ubezpieczeń społecznych (ewentualnie w postępowaniu sądowym wywołanym wniesieniem odwołania od decyzji organu rentowego), to pracownik wytaczający w tej materii przed sądem pracy powództwo o ustalenie nie wykazuje w ogóle interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c., niezależnie od tego przeciwko komu (pracodawcy, czy organowi rentowemu) skierował pozew (postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt I PK 108/11). Pracownik nie ma klasycznie rozumianego interesu prawnego w dochodzeniu przed sądem pracy ustalenia zatrudnienia go w szczególnych warunkach, skoro okoliczność ta ma być przedmiotem samodzielnych ustaleń organu rentowego (wyrok SA w Białymstoku z dnia 4 grudnia 2013 roku, sygn. akt III AUa 649/13).

Jednakże w tej sprawie powód nie dochodził ustalenia, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze, a żądał sprostowania świadectwa pracy. Powód w tej sprawie nie wynosił o ustalenie, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych, tylko przez sprostowanie świadectwa pracy żądał aby jego świadectwo pracy odzwierciedlało w pełni i rzeczywistości jakie prace wykonywał oraz na jakim stanowisku. Nie ma znaczenia przy tym, jakie stanowisko wynikało z umowy o pracę, ale w jakim charakterze pracował.

Z ustaleń Sądu wynika, że powód przez cały okres zatrudnienia pracował jako mechanik samochodowy wykonujący pracę w kanałach remontowych, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w rzeczywistej treści świadectwa pracy.

W przypadku powoda doszło do spełnienia przesłanek pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8. poz. 43 ze zm.).

Rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami".

Na mocy § 2 Rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Jak wynika z Załącznika Wykazu A Działu XIV pkt 16. prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych stanowią prace wykonywane w szczególnych warunkach. Z ustaleń Sądu wynika, powód pracował u pozwanego jako mechanik samochodowy, który niemalże cały czas pracował w kanale remontowym co zostało potwierdzone zeznaniami świadków. Powód ponad 90 % czasu spędzał w kanale wykonując prace związane z naprawą pojazdów mechanicznych. U pozwanego istniała praktyka, że kierowcy autobusów czekając na naprawę pozostawali przy naprawach pojazdów, więc widzieli, że powód swoje czynności cały czas wykonywał z poziomu kanału. Tylko incydentalnie powód wykonywał drobne, krótkotrwałe, prace ubocznie poza kanałem remontowym. Nawet jak sprawa/naprawa potrzebowała aby była wykonana z poziomu pod pojazdem to czynności z poziomu hali były ubocznymi związanymi z czynnościami wykonywanymi z dołu. Praca mechanika samochodowego jak powoda nie trwa zawsze przez cały okres czasu z poziomu kanału. Jednak czasem pracy w szczególnych warunkach lub charakterze jest czas w którym pozostaje pracownik w gotowości do świadczenia pracy (wyr. SA w Lublinie z dnia

6 czerwca 2018 roku, sygn. akt III AUa 1008/17). Nawet okres wykonywania pracy w kanale przez 70-80% ogólnego czasu pracy uznanego za pracę warunkach szczególnych, wskazując, że niemożliwym jest wykonywanie jej przez 100% czasu technologicznie wypełnia przesłanki wykonywania pracy warunkach szczególnych. Powyższy pogląd został potwierdzony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 stycznia 2012 roku sygn. akt I UK 189/11. Całokształt materiału dowodowego w tej sprawie wskazuje, że powód niemalże cały swój czas pracy poświęcał na prace z poziomu kanału remontowego. Dotyczy to czynności, które wykonywał w ramach szeroko zakrojonej powierzonej mu obsługi pojazdów samochodowych i ciężarowych. Czynności, które okazjonalnie wykonywał z poziomu hali np. przyniesienie kluczy do napraw z poziomu kanału były niezbędne aby dalej wykonywać remonty z kanału. Nie stanowiły one osobnych czynności związanych z koniecznością technologicznego wykonania napraw z kanału remontowego. Reasumując Sąd ustalił, że odwołujący przez okres od 19 października 1999 roku do 30 listopada 2020 roku wykonywał prace jako mechanik samochodowy w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych i stanowiło to wykonywanie pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Mając na względzie powyższe Sąd uwzględnił powództwo w całości orzekając jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.